PORTAL OBERT

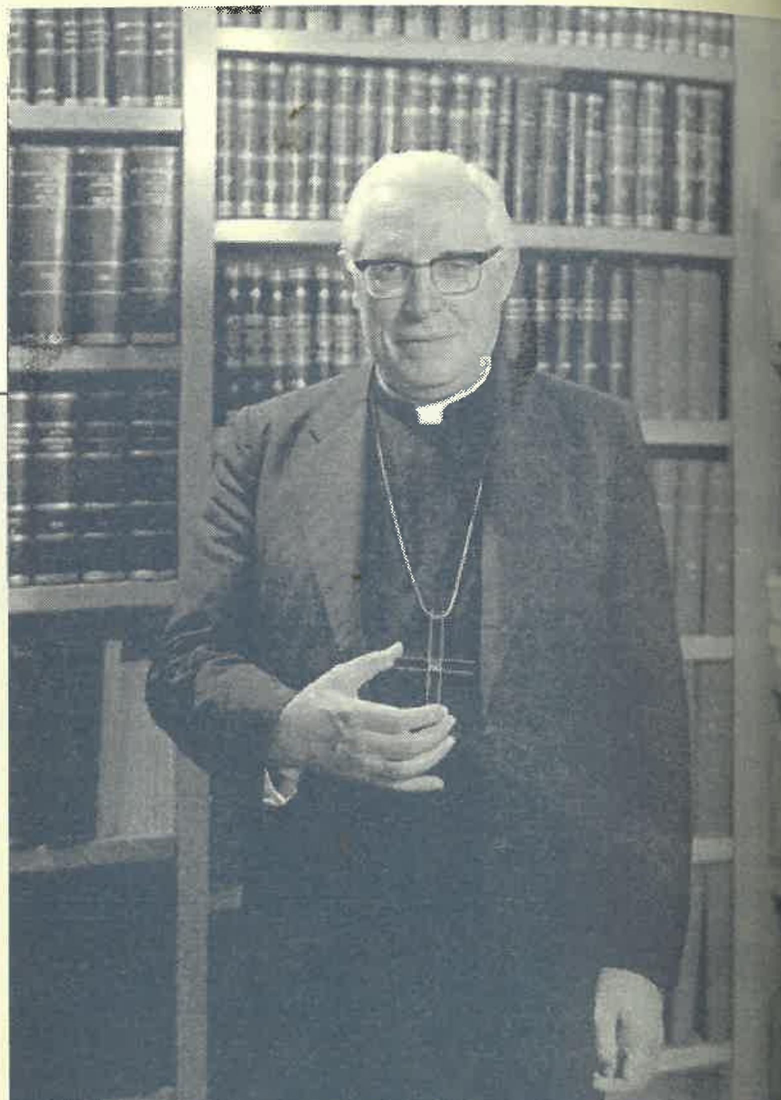
Nº 58 MARÇ 1997 SEMINARI DE BARCELONA

" APÒSTOLS PER AL 2.000 "

DIA DEL SEMINARI

EN RECORD DEL CARDENAL JUBANY

El dia 26 de desembre ens deixava el nostre estimat Cardenal **Narcís Jubany i Arnau**, ex-arquebisbe de Barcelona com a ell li agradava anomenar-se i així firmava tots els seus escrits, a l'edat de 83 anys.

Havia nascut a **Sta. Coloma de Farners** al 1913, ordena+ sacerdot el juliol del 39, va ser bisbe auxiliar de Mons. Gregorio Modrego del 1955-64. Després va passar a ser titular de Girona; finalment, el 1971 quan Mons. Marcelo González va ser traslladat a Toledo, ell va tornar com **Arquebisbe fins el 1990**, any en el que el nostre estimat Mons. Ricard Mª Carles va venir per conduir la nostra Església de Barcelona.

El cardenal Jubany era doctor en Dret Canònic.A ell, com a tots els de la seva època, els va tocar adaptar-se als nous aires de l'Església que demanava el Concili Vaticà II.

Va sintonitzar amb els corrents de renovació social i de normalització política, la seva intervenció davant de Pau VI per tal que no es firmés el Concordat va ser decisiva, així com també la del seu homòleg el Cardenal Tarancon.

Va ser precursor en molts afers eclesials; ell va dur a terme la creació de la **Facultat de Teologia de Catalunya** o Ramon Llull, de la que nosaltres som alumnes.

Una altre novetat que va promoure a la nostra seu barcelonina va ser, inspirant-se en el Cardenal de Milà, Mons. Carlo Mª Martini, **l'Escola de pregària de joves a la Catedral** la qual encara avui es continua portant a terme.

També va ser el primer en fer les **glosses setmanals**, que es publicaven en els diaris i s'emetien a la ràdio.

Va ser el bisbe que més **diaques permanents** va ordenar, quaranta cinc en total. Ell veia que aquest servei diaconal servia per fer determinades funcions i paliar diverses necessitats.

El seu enterrament va ser multitudinari, unes vint-i-cinc mil persones van assistir-hi.

Des de la seva retirada no va mantenir cap activitat pública, però va continuar exercint la seva labor pastoral en tasques com **la direcció espiritual i els seus articles a "La Vanguardia"**.

Les seves despulles van ser dipositades a la cripta del cor de la Catedral. Dintre d'un any serà traslladat a la capella de la Mare de Déu de l'Alegria de la que ell era gran devot.

Demanem al Senyor per intercessió de la sempre benaurada Verge Maria, que l'aculli en el seu regne de benaurança i que des del cel pregui pel nostre camí vocacional.

David Remolar Garcia
Segon de Filosofia.

El seminari, diu la "Pastores dabo vobis" al nº 60: "és sobretot una comunitat educativa en camí: la comunitat promoguda pel bisbe per oferir, al qui és cridat pel Senyor per al servei apostòlic, la possibilitat de reviure l'experiència formativa que el Senyor dedicà als Dotze".

Però és clar, les persones cridades, cada any són diferents, i la realitat social de l'església que hauran de servir, també. El seminari no pot parar-se mai, sempre ha de mirar endavant, ha de mirar el futur; ha de partir de la realitat ben concreta: la dels joves que se senten cridats al ministeri sacerdotal, i ha d'ajudar-los a fer un bon discerniment vocacional, tot equipant-los amb una bona formació humana, espiritual, intel.lectual, pastoral i comunitària.

Per encertar a l'hora de donar una bona preparació als futurs sacerdots, l'església estableix uns "Plans de formació" que periòdicament es revisen i renoven.

Aquest curs hem estrenat un nou "Pla de formació sacerdotal per als Seminaris majors", donat per la Conferència Episcopal Espanyola, que tot i tenir bona part de punts semblants a l'anterior, ha estat enriquit amb tota la reflexió de l'exhortació Apostòlica post sinodal "Pastores dabo vobis".

Cal posar-se al dia, cal desvetllar la crida de Déu a tots els joves que Ell vol com a sacerdots, i cal preparar-los bé perquè puguin arribar a ser pastors, "APÒSTOLS PER EL 2000".

CRÒN

RESIDÈNCIA DE DIPUTACIÓ

Activitats que hem realitzat durant el segon trimestre:

El dia 7 de gener pelegrinatge a Montserrat. Vam participar a la celebració conventual de l'Eucaristia. Després el P. Abat Cassià Maria Just ens va parlar de la "Pobresa en el prevere"

El divendres 24 de gener va venir, a presidir l'eucaristia i dinar, Mn. Lluís Armengol, rector de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Sant Boi de Llobregat.

El diumenge 26 de gener vàrem participar a l'ordenació de Diaca de Xavier Sobrevia, a la parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi del Llobregat.

El divendres 31 de gener vàrem tenir la visita de Mn. Pere Sitjà, rector de Santa Maria de la Geltrú de Vilanova i la Geltrú.

Durant l'última setmana de gener i la primera de febrer, vam poder gaudir d'uns extraordinaris exàmens, en els que vam poder demostrar els nostres coneixements teològics. Cal dir que tothom els va passar favorablement.

El dimarts 11 de febrer vàrem participar a la pregària de Vespres i celebració de l'Eucaristia a la Santa Església Catedral de Barcelona, amb motiu de la Solemnitat de Santa Eulàlia.

El dia 14 de febrer, divendres, Jornada de Formació: Eucaristia, dinar, conferència de Mn. Antoni Matabosch, sobre el tema de l'Apostolat Seglar a la nostra Arxidiòcesi.

El dissabte dia 15 vàrem tenir recés a la casa d'exercicis de Sarrià amb els companys de la residència de la Sagrera. Predicat per Mons. Joan Enric Vives.

El dimecres 19 de febrer, visita dels Germans Héctor i Joao de la comunitat de Taizé.

Divendres 21 de febrer va presidir l'Eucaristia i ens acompanyà en el dinar Mn. Jaume Grané, rector de Sant Andreu de la Barca.

El dilluns dia 24 de febrer ens visità i presidí l'Eucaristia Mn. Josep Serrano, capellà de la nostra diòcesi i missioner a Xile.

Dijous 27 de febrer vàrem tenir celebració de la Reconciliació, presidida pel Bisbe Mons. Ramon Daumal.

Divendres 28 de febrer ens visità Mn. Joan Soler, rector de la Sagrada Família de Terrassa.

Diumenge 2 de març, a la Tarda, trobada amb els pares dels seminaristes.

Dilluns dia 3 de març ens va presidir l'Eucaristia Mn. Joaquim Brustenga, rector de la parròquia de Sant Vicenç de Mollet.

Divendres dia 7, visità la residència el P. Joaquim Coll, de L'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia.

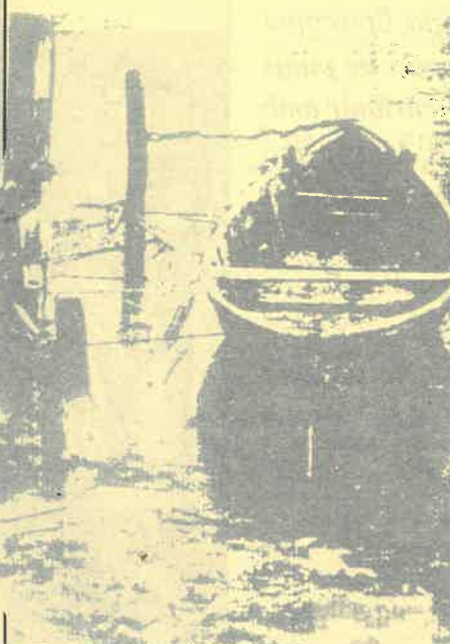
Diumenge 9 de març, el Senyor Cardenal va predicar un recés per a joves amb inquietud vocacional.

Dilluns 10 de març el Senyor Cardenal va tornar per visitar la residència i els seminaristes de Diputació.

Dimarts 11 ens visità Mn. Francesc D. P. Sala, rector de la parròquia de Sant Maria de Castelldefels.

Divendres 14 Mn. Ramon Tarés, rector de la parròquia de Sant Llorenç de Terrassa, ens va presidir l'Eucaristia i ens acompanyà en el dinar.

Ferran P. Anselmo
5è de Teologia

RESIDÈNCIA DE SAGRERA

El passat dia **14 de gener** i amb motiu del **"dimarts cultural"** vam rebre la visita del **Sr. Jaime Vandor**, Llicenciat en Filosofia i Lletres, Secció de Filologia Semítica, per La Universitat de Barcelona, l'any 1956 i, posteriorment, doctorat l'any 1987. Actualment és Professor Associat Estranger de la matèria de Llengua i Literatura Hebrees. També, com estudiós i amant de la música, ha impartit classes de Història de la Música i Formes Musicals. Amb la seva exposició vam tenir l'oportunitat d'apropar-nos una mica més al món i a la cultura jueves, tant per la seva explicació històrica, com a través de la seva experiència personal en la persecució dels jueus a Hongria en la II Guerra Mundial i pel coneixement de les seves festes religioses. Finalment ens donà una visió del món jueu en l'actualitat.

Tot començant el temps de **Quaresma**, el passat dia **19 de febrer** vam celebrar comunitàriament el **Sagrament de la Reconciliació**, un pas que ens agrada compartir també amb vosaltres en aquest **caminar junts vers la Pasqua**.

També ens va visitar el passat **25 de febrer** la **Germana Genoveva**, Filla de la Caritat, ben coneguda de tots vosaltres per la gran tasca que fa amb els malalts de la sida, el seu interès per la reinserció social dels empresonats i més pobres, i per la regeneració integral de la persona. **¡Tot un testimoni evangèlic al servei dels més pobres!** En aquesta ocasió va venir acompanyada per dos dels seus col·laboradors: En Ròmulo ens va transmetre el que representa per a ell com a cristià dedicar, ara que està jubilat, el seu temps i la seva vida a visitar i acompanyar els empresonats, tot vetllant per la seva reinserció a la societat. En **Jesús** ens va donar el seu testimoni personal del que per a ell havia representat la labor de Sor Genoveva i la nova perspectiva interior que havia descobert. Actualment Jesús col·labora en el pis d'Itaca.

Juan Carlos Izquierdo
3r de Teologia

NICA

RESIDÈNCIA DE CONVICTORI

Per tot cristià és molt satisfactori començar un quatrimestre amb **la visita del seu cap i pastor,** donant encoratjament per continuar madurant la vocació rebuda per Déu.

El dia 4 de desembre la nostra comunitat del Convictori gaudíem de la visita del nostre estimat **Sr. Cardenal Ricard Mª Carles**. Vam resar vespres i vam celebrar l'Eucaristia, centre i cimal de la vida cristiana; acte seguit vam tenir la satisfacció de poder parlar una estona amb ell.

Els dies 5, 6, 7 i 8 de desembre, com és habitual des de fa tres anys, vam fer a Pontons les **jornades de formació i convivència**. El tema d'enguany va ser "Per una societat que no margini", tot anava una mica lligat a la jornada diocesana del dia 1 del mateix mes. Aquests dies són per a conèixer-nos una mica més ja que essent tres residències és quelcom difícil.

El dilluns dia 16 va venir a celebrar la Santa Missa Mn. Joan Pere Pulido, un fet que ens dóna un impuls per continuar endavant veient **preveres joves que donen estímul i testimoni.**

Al llarg d'aquest trimestre hem tingut també el goig d'acollir la visita de diferent mossens de parròquies on col·laborem, els quals són Mn. Josep Mª Pañella, rector del Víctor Espinosa; Mn. Pere Mas, del Daniel Palau; Mn. Portabella, de l'Ignasi Massip; Mn. Caterineu, del Francesc Jordana; Mn. Pauses, del Toni Matons, els quals van celebrar l'Eucaristia i vam compartir la taula del dinar. Gràcies a tots!

Trobant-nos ja en ple Advent, el dia 17 de desembre, vam celebrar una **celebració penitencial,** van venir, a més de Mn. Ignasi Mora, tres sacerdots veïns nostres de la residència sacerdotal St. Josep Oriol, entre els quals hi havia el bisbe emèrit Mons. Ramon Daumal.

El dia 19 de desembre els d'Introductori van anar al Palau de la música a escoltar **el Messies de Handel, quina meravella!** Els altres membres de la comunitat vam anar a la Catedral a l'escola de pregària.

El dia 22 de desembre, començant les vacances de Nadal, ens vam aplegar a la Sta. Església Catedral per a l'ordenació diaconal de Mn. Vicenç Guinot i l'ordenació sacerdotal de Mn. Enric Termes, **FELICITATS I ENDAVANT!**

El 7 de gener, com és habitual vam pujar a Montserrat per encomanar el nou any a la Mare de Déu. Que ella intercedeixi a Déu per nosaltres i per tota la seva Església.

La setmana del 20 al 25 de gener hem tingut el goig de compartir la nostra vida amb **el Rector i Bisbe Auxiliar Joan-Enric Vives**. Hem tingut reunions de cursos per veure com anem en l'estudi i la pregària.

El dia 20 també vam rebre la visita de Mn. Serrano, missioner a Xile que està passant un temps aquí, a Barcelona, per tornar dintre de poc a la seva missió.

El dia 26 de gener va ser ordenat de diaca Mn. Xavier Sobrevia Vidal, a St. Boi, pel Sr. Bisbe auxiliar Jaume Traserra.

El dia 27 de gener la diòcesi de Barcelona va estar de dol per la pèrdua de Mn. Josep Cadevall i Fuxet. A la nostra residència ho vam notar molt per la relació i l'amistat que tenia amb Mn. Salvador Bacardi; que Déu el tingui a la seva glòria i que intercedeixi per nosaltres.

L'11 de febrer vam celebrar la festa de la nostra patrona, **Santa Eulàlia** a la Santa Església Catedral, resant vespres i celebrant la Santa Missa, presidida pel **Bisbe auxiliar Jaume Traserra**. Li demanem que intercedeixi davant de Déu, per tal que ens doni més vocacions sacerdotals per a la diòcesi de Barcelona.

Per acabar, el 15 de febrer vam tenir el recés habitual de cada mes, aquesta vegada dirigit per **Mons. Carles Soler i Perdigó**, bisbe auxiliar, amb el tema de la feblesa humana, i aprofundint sobre el dolor a la llum de Crist.

Manuel Angel Pérez González
Primer de Filosofia

"PER UNA SOCIETAT QUE NO MARGINI"

Aprofitant el pont de la Puríssima, ens vam reunir tots el seminaristes de Barcelona en les tradicionals Jornades de Formació de Penyafort. L'any internacional per a l'erradicació de la pobresa ens va motivar a reflexionar sobre aquest fet.

Nosaltres som seguidors de Jesús, el Crist, i aquest va viure i va morir com un pobre entre els pobres. La contemplació d'aquesta realitat fonamental ens va introduir en la reflexió de com hem de viure, avui, la pobresa en la nostra diòcesi com a futurs preveres.

Per aquesta reflexió vàrem comptar amb dues referències importants i actuals de la nostra Església local i universal: les propostes del Concili Provincial i l'encíclica "Sollicitudo Rei Socialis". Així, l'eucaristia fou valorada com a centre de la nostra vida cristiana que ens ha de portar a la caritat fraterna i a denunciar la separació entre el missatge cristià i la pràctica social. També, ens vam qüestionar sobre les formes de pobresa de la nostra societat que toquem més de prop i sobre si ens deixem interpel.lar per elles.

El testimoni de Mn.Josep Soler ens va mostrar aspectes de la vida d'un capellà on es concreta la pobresa: la imprescindible pregària i eucaristia, el viure entre i per la gent, l'austeritat de béns, l'acceptar les limitacions del teu ministeri...També alguns companys seminaristes van aportar la seva experiència concreta de ser pobres entre els pobres a partir d'una tasca determinada entorn la sida, els immigrants, els discapacitats...

L'eucaristia, la pregària i la convivència fraterna ens van ajudar a aprofundir aquesta realitat tan essencial per al cristià.

Andreu Oller
3r Teologia

JORNADES SOBRE EL MI[...] AMB EL [...] MISSIÓ, TEOLOGIA, ESP[...]

Les Delegacions d'Apostolat Seglar de l'arxidiòcesi de Barcelona van convidar, els passats dies 4-6 de febrer, a la Casa de les Escolàpies d'Arenys de Mar, tots els capellans de Barcelona, especialment els de les noves generacions, a unes Jornades de reflexió sobre el ministeri dels capellans amb el laïcat. Hi assistiren també la major part dels seminaristes de l'etapa diaconal, acompanyats per Mn. Salvador Cristau, Vice-rector del nostre Seminari.

Des del Concili Vaticà II ha anat augmentant la consciència de la importància del laïcat en l'Església. La posterior reflexió de l'Església ha aportat noves iniciatives: des de l'exhortació "Christifideles Laici", passant pel document de la Conferència Episcopal Espanyola "Els laics, l'Església en el món", fins al Concili Provincial Tarraconense.

A Barcelona, el Sr. Arquebisbe fa tres anys donà una nova empenta a l'Apostolat seglar amb la creació de l'equip format per la Delegació General que coordina les de Pastoral de Joventut, Pastoral Obrera, Pastoral de Pobles i Comarques i Pastoral Universitària. Com un dels fruits del seu treball en comú ha aparegut recentment el "Pla Diocesà de Prioritats per a l'Apostolat Seglar", que proposa unes línies d'actuació per als propers anys.

Aquestes Jornades celebrades a Arenys de Mar, que van comptar amb l'assistència d'unes 80 persones, van voler ajudar a aprofundir i discernir quin és el ministeri específic dels capellans amb els laics; com es pot exercir la seva corresponsabilitat; els moviments laïcals, especialment els d'Acció Catòlica; com aprendre a exercir el ministeri, en aquest important camp pastoral; a què ens crida Déu en aquest moment; com treballar amb visita al futur de la diòcesi; com ens podem ajudar els uns als altres.

Seguidament, tractarem breument de les sis conferències i de la taula rodona que hi hagueren, al voltant del tema de les Jornades, i destacarem algunes de les frases dites que creiem que mereixen ser recordades.

El primer conferenciant fou el teòleg Josep Maria Rovira Belloso, el qual parlà sobre la "Teologia del laïcat", i entre altres coses ens digué:

> "Unir fe i vida,
> és el gran repte".

-- "L'Església, abans de parlar, ha de ser oient ... (de la Paraula, de l'Esperit, dels homes ...). El primer que s'ha de fer és escoltar".

-- "Déu ens ajudi a distingir, per a després unir".

La segona conferència fou a càrrec de Tica Font, militant de la GOAC, que parlà sobre "Els moviments laïcals"; d'ella destaquem les següents frases:

-- "Tenim la temptació de la insolidaritat".

-- "Hi ha veus que demanen un sistema sociopolític diferent, que afavoreixi més la solidaritat".

Seguidament hi hagué una interessant taula rodona, en la que quatre laics, de força anys i experiències en associacions laïcals, ens digueren com serien per a ells els "conciliaris ideals":

-- "Que el prevere sigui, primer que tot, humà; després, cristià; finalment, prevere" (Eulàlia Mas, CCU).

-- "Que el prevere no s'atorgui el protagonisme en les decisions que s'hagin de prendre en els moviments" (Anna Jolonch, MPCB).

-- "Que el prevere no caigui en el donar consells fàcils; que pugui exigir perquè sigui coherent" (Francesc Viedma, JOC-JOBAC).

Instantània de la taula [...] odo[...] Matabosch [...] del di[...] delegat

ISTERI DELS CAPELLANS
.AÏCAT:
RITUALITAT I MÈTODES.

"Atrau d'un prevere, sobretot, la seva fidelitat a l'Evangeli, i la seva capacitat d'estimar les persones; cal que afavoreixi l'autonomia de les persones, no la dependència"
(Maribel Pou, JARC).

La tercera i quarta conferències de les jornades foren a càrrec, respectivament, de Rafael Serrano, secretari general de l'Acció Catòlica Espanyola (el qual feu un recorregut sobre la història de l'Acció Catòlica), i d'Antonio Cartagena, director de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola, el qual parlà sobre la "Fonamentació teològica de l'Acció Catòlica". De les seves ponències destaquem les següents idees:

-- "Les coses avancen per convenciment, no per imposició" (Rafael Serrano).

-- "Cal formar criteris de discerniment" (Rafael Serrano).

-- "Les opcions qualifiquen la vida; sempre ens estem fent" (Antonio Cartagena).

-- "L'Acció Catòlica és un moviment en certa manera equiparable a Caritas: així com aquesta és la institució eclesial bàsica destinada a la caritat, aquella vol ser la institució eclesial bàsica destinada a l'evangelització" (Antonio Cartagena).

del dimarts. Va actuar com a moderador Antoni
delegat general d'Apostolat Seglar de Barcelona.

La cinquena conferència va ser dita pel bisbe Mallorca Teodor Úbeda, el qual tractà el tema "Capellans i evangelització"; d'allò que digué, destaquem el següent:

"Patim d'una Església de manteniment, poc testimonial d'allò que predica; patim d'una còmoda instal.lació en la rutina (falta esforç imaginatiu)".

-- "La tasca evangelitzadora de l'Església, es farà pels laics, o no es farà".

-- "El prevere no ha de polaritzar les reunions; ha de deixar parlar a la gent, i acompanyar-la en els seus processos. El bon prevere dedica als laics: temps i paciència abundants".

Finalment, en la darrera conferència, ens parlà el cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, sobre el tema "Capellans, laics i moviments"; de les seves paraules, destaquem aquestes:

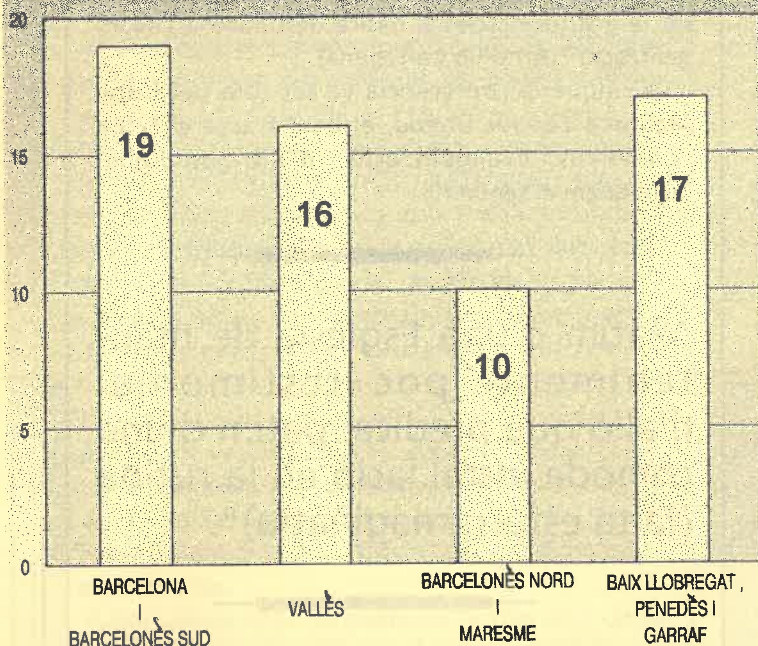
-- "Convé trencar la rutina. Anem a discernir, entre tots, allò que més convé. Hem de pensar que l'Esperit Sant està present en tots".

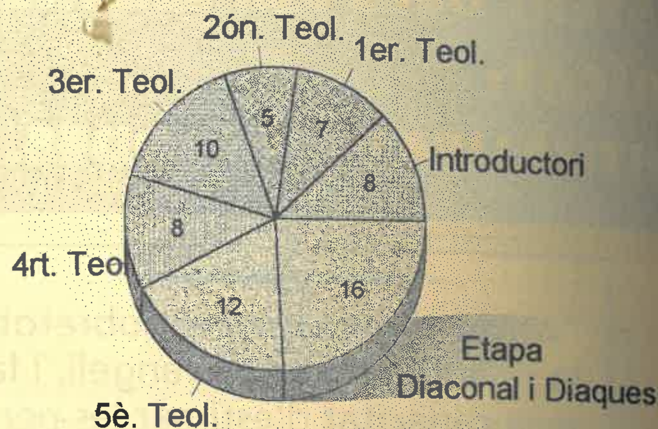
-- "Difícilment es poden concebre parròquies sense moviments (gent militant); a un grup concret, cal instruir-lo especialment (com ho feia Jesús)".

-- "No entrem mai en competències estèrils. No deixem a ningú orfe d'amor.

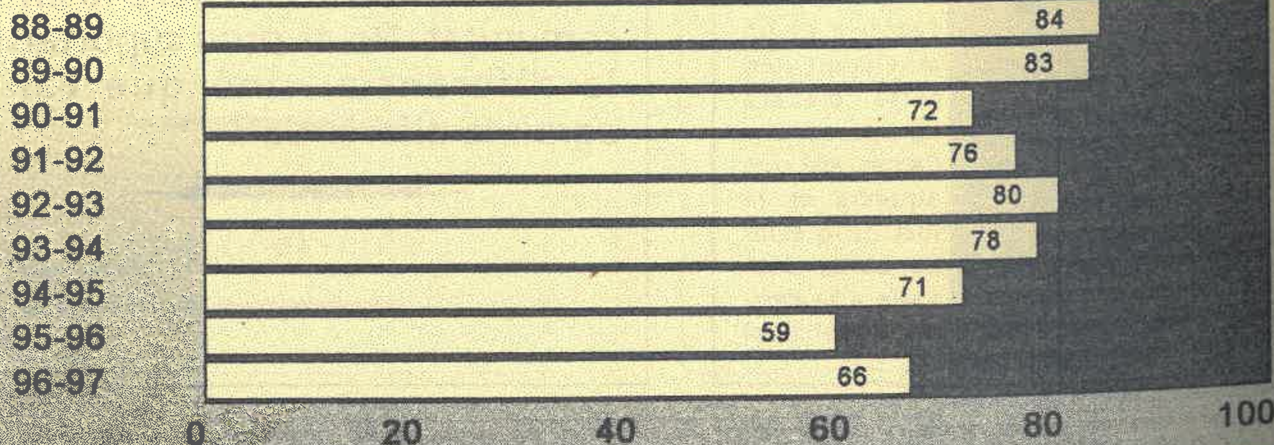
La fe està feta per a viure-la en comunitat. No és prou suportar la diferència, sinó que cal agrair la diferència".

Narcís Puig
5è Teologia

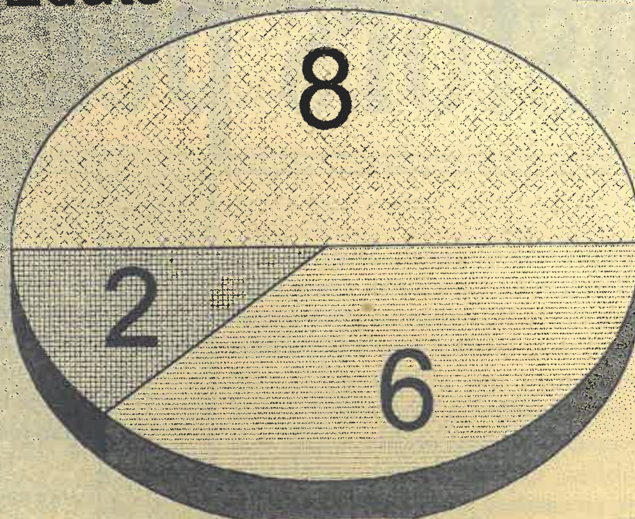

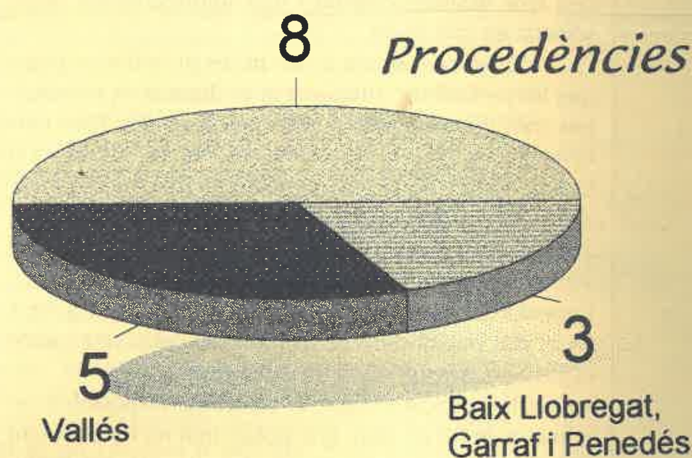

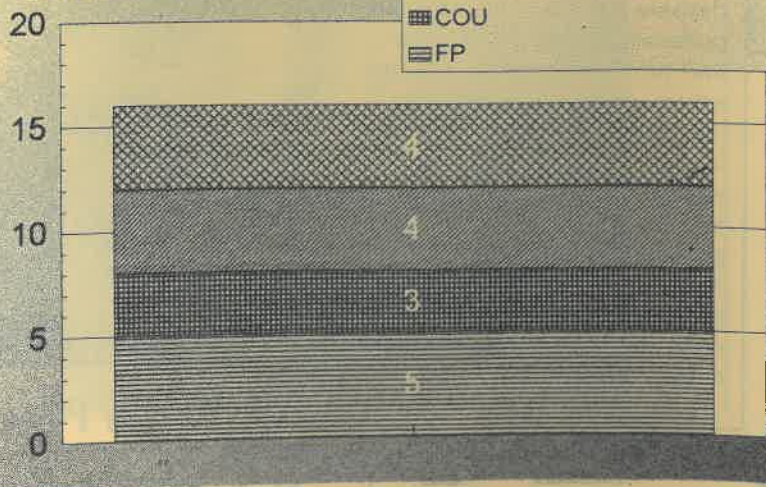
DADES DEL SEMINARI DIOCESÀ DE BARCELONA

Incorporacions Curs 96/97

DIA DEL SEMINARI
Pastors per al 2000

Enguany hem començat el primer dels tres anys de preparació pel jubileu de l'any 2000. Aquest primer any, tot seguint la "Tertio millennio adveniente" del Papa Juan Pau II, està orientat cap a la persona de Crist. Per tant, és lògic que el lema del dia del Seminari estigui en consonància amb aquest esforç de l'Església universal d'anar-se preparant per a la celebració del Jubileu. Certament que tots els que estem al Seminari, ens sentim plenament identificats amb el lema "Apòstols pel 2000", doncs, si no hi ha res de nou, la majoria de nosaltres podrem exercir el nostre ministeri al proper mil·lenni.

Sens dubte que és significatiu un canvi de segle, però molt més ho és un canvi de mil·lenni. L'any 2000, el s.XXI, se'ns presenta com unes dates plenes de reptes. No es tracte de fer cap mena d'anàlisi sociològica o moralista de la societat actual, perquè ja se n'han fet moltes, (potser massa), i no faríem sinó repetir-nos. A més, generalment després d'una anàlisi de la societat que ens envolta i dels seus valors, ens quedem amb una sensació de caos, confusió i un cert pessimisme, que voldria estalviar-vos i estalviar-me.

Estem en una època de brillantor tecnològica i científica: ara com mai l'home trenca les barreres i els límits que la natura o el desenvolupament anterior ens havien privat. Ens trobem en un moment d'acceleració tant intensa que inventem i descobrim més coses de les que som capasos d'assimilar.

La nostra època és la de l'espasa de dos talls. Mai tant poderosos com ara, i alhora, mai tant vulnerables. L'home actual, quan més avança en la ciència, en la tècnica, en l'art o la medicina, o la psicologia, o en la informàtica... més autoferit es troba. I això per què?, doncs per la nostra vulnerabilitat.

Aquesta té dues fonts: una és que quan més temps dediquem a les coses del món, menys en dediquem a nosaltres mateixos; dediquem temps als estudis, als compromisos, als deports, a les distraccions més variopintes.... i no dediquem temps a l'única cosa que no "caducarà", això és, nosaltres mateixos. Dins les nostres agendes no tenim cap temps destinat a nosaltres mateixos, a sentir-nos més persones, més beneïts de Déu, més estimats, no dediquem temps a sentir-nos valorats, no pel que tenim, sinó pel que som...

La segona font són els mateixos "avenços" que aconseguim: a voltes són tant poderosos, que poden girar-se contra nosaltres i fer-nos més mal que bé. Això fa que l'home tingui una sensació de petitesa enfront de la tècnica que tot ho pot, i provoca una visió cada cop més deshumanitzada i més informatitzada de la societat en què vivim.

L'època que ara vivim no és ni millor ni pitjor que les precedents, simplement és diferent, com nosaltres som diferents dels nostres predecessors. Però certament traspassar el mil·lenni ens portarà a servir un home modern que ha aconseguit internar-se pels milers de camins de la informàtica, però que no sap aprofundir en la intimitat del seu cor; caldrà que siguem servidors d'un home modern que cerca ansiosament l'aceptació dels altres, i per això voldrà tenir tot el que pugui, però no sap autoacceptar-se ni autoestimar-se, perquè mai s'ha valorat pel que és.

I aquest és el nostre repte, el servei com Apòstols a un home, a un fill de Déu, que potser mai no ha estat tant perdut ni tan desorientat, un home que ho té tot, però no es té a si mateix. Si a Déu plau, certament serem el Apòstols del 2000, un temps privilegiat per el "retorn a casa del Pare", pel retorn a nosaltres mateixos. El s.XXI és el segle dels "fills prodigs", que buscant el sentit del món s'han perdut ells mateixos. I de nosaltres depèn que sàpiguen trobar el rostre meravellosament misericordiós i amorós del Pare que els espera.

Apòstols per al 2000, un repte de servei, d'amor... i de patiment.

David Abadias
5è Teologia

APÒSTOLS PER AL 2000

3 TESTIMONIS:

UNA RESPOSTA DE SEMPRE A UNA REALITAT D'AVUI

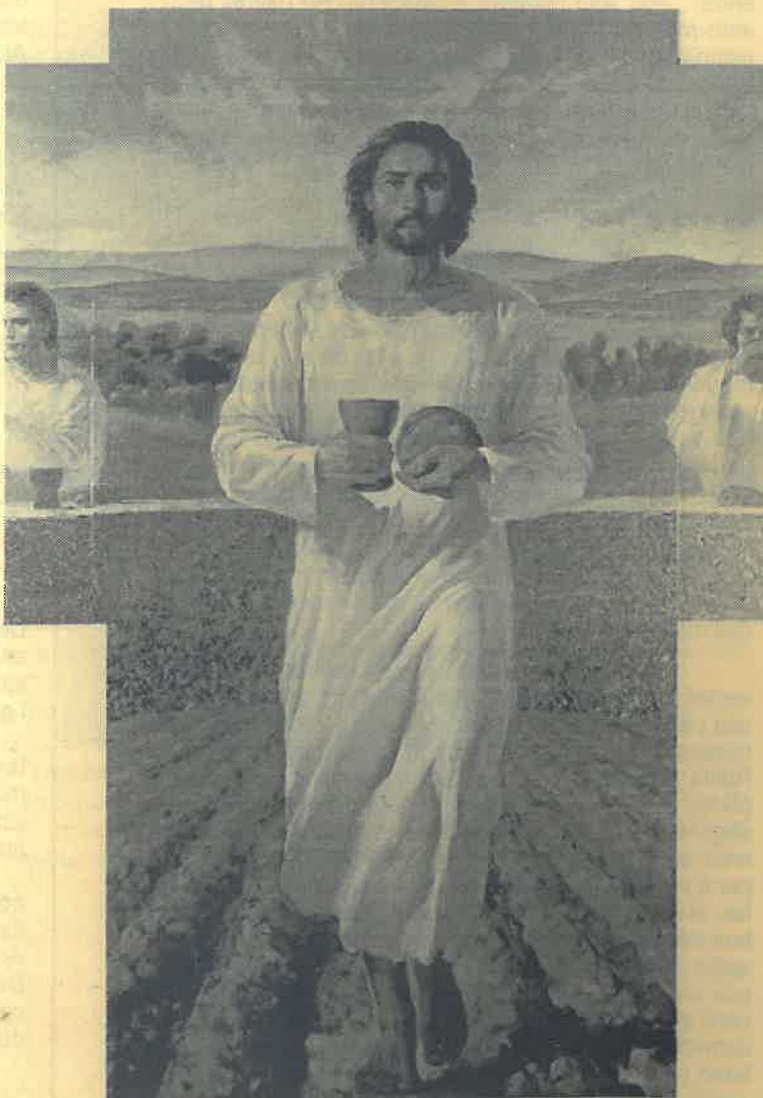
Diàleg d'un "petit aspirant" amb nostre Senyor al voltant de la missió...

Heus ací que crec que tinc vocació... La vida que he viscut en els darrers anys m'ha portat a aquesta senzilla suposició... o potser ha estat tota la vida la que m'hi ha portat? No ho sé del cert. De fet, no hi ha cap certesa en tot això. No n'hi pot haver. Tot plegat va més enllà, molt més enllà de les concepcions humanes. Hi ha quelcom que transcendeix, que em supera netament i davant del qual tant sols resta una postura fonamental: confiar, refiar-se'n de Déu que crida amb insistència, per bé que amb veu baixeta, a cau d'orella... És tot el que puc dir. Però, què he de fer?, què hauré de fer un cop sigui capellà?. Què vols que faci, Senyor? Sempre la mateixa pregunta que m'espera a cada cantonada dels meus pensaments... "Vés fent així" sembla que em respons. "No et preocupis del demà, ja en tens prou amb els neguits de cada dia... No pots ni imaginar-te el que et tinc preparat. No facis plans. Estaràs bé, jo cuidaré de tu. Estaré al teu costat tots els dies i et diré el que has de fer. No tinguis por...

Perdona'm Senyor però no puc deixar d'inmaginar-me el que m'està esperant. Sé del cert que aquestes potser seran unes reflexions inútils, que la teva voluntat anirà per camins que no puc entre-veure ni de bon tros però són possibilitats que em poden ajudar a discernir i, si més no, a dir-te que sí cada dia... La meva curta experiència pastoral de quatre anys de Seminari, les situacions en les que m'hi he trobat (o, millor dit, en les que tu m'hi has posat) la gent que he conegut, em mouen a fer suposicions i a veurem "en situació"... Deixa-m'ho fer... Si després res de tot això s'acompleix, no em sorprendré, t'ho prometo...

"Com vulguis.." sembla que em dius. "Però jo ja t'he avisat..."

M'imagino que em dius: **"potser t'enviaré a una parròquia d'un barri marginal",** ja que sembla que tens certa "debilitat" pels més pobres. Serà una vida dura i desagraïda. Hauràs de sembrar com a qualsevol altre lloc però, si en aquests darrers pots "animar-te" amb algun que d'altre resultat, ací no veuràs els fruïts ni de bon tros. Passada la novetat dels primers dies, sentiràs una gran sensació d'impotència davant les grans mancances presents al teu voltant: pobresa, prostitució, delinqüència... seran el teu "pa de cada dia" i no és gens fàcil predicar en llocs on hi manca el més bàsic... Per això hauràs de començar precisament per aquí, el més fonamental... Aniràs al menjadors benèfics, organitzaràs serveis d'atenció als pobres amb la gent de la parròquia, preparant "bocatas" i roba, faràs venir al de Càritas per tal de fer un seguiment de les famílies, t'oferiràs per ajudar en els centres assistencials més propers,... Ací és on t'enviaré a sembrar. Però no pateixis: jo estaré amb tu. No et deixaré ni un moment. Si et dónes totalment a ells, si t'hi entregues per amor a Déu ells em reconeixeran en tu i t'acolliràn con un més. Llavors te'ls estimaràs com jo me'ls estimo, segons l'amor de Déu, no dels homes, i acabaràs dient com jo vaig dir un dia (i que continuo dient): "veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats..." Això, però, et farà patir. No hi ha amor sense patiment, sobretot quan es tracta del meu amor... Potser t'encarinyaràs d'algún nen o nena pensant que els podràs salvar de la prostitució, de la delinqüència o de la droga a les que es veuen literalment "abocats" per, finalment, comprovar com de grans es consumeixen a la presó, drogant-se o "fent el carrer" sense que hi puguis fer gairebé res... Però la llavor hi és, per bé que tu no la vegis. Potser algun dia es recordin de tu, del que els vares dir, d'aquella experiència d'estimació i d'amor que els transmeteres i que no havien conegut fins llavors i encara tinguin força per canviar... Potser es recordin de tu en el moment de la

mort... Si has estat prou unit a mi, si m'has sabut transmetre a ells, no es recordaran de tu sinó "del Déu que hi ha en tu" i això els hi donarà una gran pau, una pau que potser no havien experimentat mai fins llavors... En poques paraules, aprendràs de debò el que vol dir morir per donar vida, com vaig fer jo i molts d'altres darrera meu... T'hauràs d'acostumar i fer-te fort per tal de donar el que portes dins sense deixar-te afectar massa. Hauràs de protegir el teu cor per tal de no consumir-te en la missió ja que, si això passés, perdries la capacitat de comunicar-te, és a dir, de comunicar-me als altres. Com veus no serà gens fàcil d'establir aquest equilibri, però no et preocupis, jo estaré amb tu. Si pregues i dónes la teva vida per ells jo et diré el que has de fer sense malgastar els teus esforços. Si m'estimes en ells vindré a fer estada en tu i tothom t'estimarà. Confia en mi i deixa'm fer. En tindràs prou amb observar presents al teu voltant els fruïts de l'Esperit que el rastre de la meva acció deixarà rera teu. Són els signes de la presència del Regne entre els pobres, els més dèbils, els més petits, els meus preferits...

Potser t'enviaré a una parròquia d'un barri benestant. No creguis que els rics, pel fet de tenir de tot, em necessitin menys que els altres. Potser em necessiten més, mira el que et dic... La riquesa duu a una mena de "tranquilitat superficial", a una "despreocupació" que en el fons és buida. Sense despreniment i humilitat jo no hi puc entrar... Per això t'enviaré a dir-los-ho. Ho hauràs de fer amb molt de tacte, sobretot amb els que vegis que hi estan més aferrats als diners i possessions, però, tard o d'hora, ho hauràs de fer. Si aprens a estimar-los com jo ho faig trobaràs la manera de fer-ho. El primer que hauràs de fer es intentar de comprendre'ls. Segur que no són així per esport o perquè s'ho hagin proposat sinó perquè les seves "llibertats" han estat sempre envoltades de tota una sèrie de coses que els han dut a aquest estat. Amb el teu testimoni i amb paciència s'aniràn adonant de que els béns no omplen la persona, que el veritable pa de vida soc jo i que al costat de la saviesa de Déu, els consols dels homes són no-res... Si pregues i estàs ben unit a mi, el testimoni de vida que donaràs no serà el teu sinó el meu reflectit en tu i els consells que els donaràs amb amor tampoc seran teus ja que seré jo qui parlaré per tu... Així podràs formar una comunitat cristiana autèntica, malgrat els béns que l'envolten, ja que estaran els uns pels altres i seran capaços de donar molt més del que els hi sobra. Hauràs de procurar que els seus cors no estiguin en les riqueses sinó en Déu mateix... Si els fas conèixer la meva vida i el meu missatge deixaran d'amagatzemar béns d'ací per passar a cercar els de dalt, que són els que mai es fan malbé...

Entremig d'aquestes dues possibilitats hi ha tot un ventall de destinacions on et puc enviar: potser t'enviaré a una parròquia d'un barri treballador, o a un hospital, o de missions, a fundar una parròquia nova, a una presó, a Roma a estudiar més, o potser al Seminari... T'enviaré a plantar arreu i el fruit que donarà la meva llavor ho serà segons les capacitats que tens, que també són un do meu, és clar... Si això ho tens present, si ets prou humil per a veure la mà de Déu en tot el que tens i en tot el que fas, si estàs per mi i no pels homes tot anirà bé i seràs un bon instrument en les meves mans. Llavors veuràs meravelles al teu voltant. Sense saber ben bé com t'adonaràs que creixen vocacions gràcies als teus consells, que els nens se t'apropen sense que facis cap esforç, que la gent demanarà per tu, que voldran sentir-te predicar, que et faran patir també... però valdrà la pena perquè si et mostres com ets, és a dir, feble, acabaran per cedir i fer-te costat. Però tu hauràs de fer de manera que no s'aturin en la teva persona, malgrat et cerquin, sinó que vagin sempre a parar a mi... Sembla difícil però no ho és. Tu l'únic que has de fer és confiar. És allò que dius tants cops: "confia a Déu els teus camins. Deixa'l fer..."

Confiar, ja hi tornem a ser... Tens raó, Senyor. No treu a rés imaginar-se totes aquestes coses... Són castells de sorra, són castells que, com a tals, responen a "esquemes humans" per obtenir "ànims humans"... però la teva saviesa no va per aquí. Ben pensat, és massa senzill classificar-ho tot entre rics i pobres. Tanmateix, els meus pensaments no poden anar més enllà de l'avui o, com a molt, fins demà. Qui sap què faré demà passat ? I si s'acaba el meu temps ara mateix ? Què en faré de totes les meves teories llavors? Tant sols queda la fe, el treball entregat i diari pel Regne, per la salvació ja en aquest món, la salvació de tants homes que són esclaus de tantes coses, que són morts en vida...

Tot està en portar una vida entregada a la acceptació de la Voluntat del Pare, a cercar sempre la teva presència, i poder dir com l'apòstol: "jo sé de qui m'he fiat..."

Xavier Moretó,
4t Teologia

Ha estat un camí que ja fa temps va començar. S'inicia fa molts anys. En el dia a dia. En el treball, en la família, en tots els altres moment del quotidià...

Aprenentatge de tothom. Parròquia, comunitat, servei...pregària. Qualsevol història és vàlida. També la meva. Gens original. Fruit de moltes coses, de moltes hores. Homes, dones, nens, joves... Tots t'ofereixen. A tots vols arribar. I sempre intuint (a vegades amb por i amb incertesa) que el bon Déu marxa al teu costat. I finalment arriba **l'any del desvetllament**. Tot esclata. Comença el temps, és el moment de contestar!

No és fàcil. T'equivoques i rectifiques. Continua Déu al teu costat car mai, ni fent-ne una de grossa, t'ha deixat. Ara ja endinsat en una altra forma de treball, restes en el seminari. Només cal (això si, experimentant-ho en pròpia pell) **confiar**.

Víctor Espinosa
Introductori

PER QUÈ NO?

Descobrir la voluntat de Déu ha estat un gran repte. Saber respondre amb certesa a la pregunta "que vol Déu de mi ?, ha estat clau per demanar ser sacerdot i entrar en el seminari. Per això, també ha estat una gran ajuda saber que Déu és Pare, que ens estima infinitament i que no sols ens ha creat.

A continuació, moltes vegades he demanat a Déu fer la seva voluntat. Tenir rectitud en la intenció, rectificar moltes accions dolentes i acceptar les correccions són actituds molt importants per fer un bon camí quan ens preparem per rebre l'orde sacerdotal.

Ara sóc diaca al servei de l'Església. Per servir aquesta allà on vulgui, en el que calgui i quan vulgui. Estar disponible per intentar transparentar el rostre de Jesús a tothom, per intercedir a favor de tot el poble de Déu amb la pregària, per ser servidor de la unitat eclesial, per ser servidor de la Paraula i de l'altar, i per ser servidor dels més febles, pobres i allunyats.

Xavier Sobrevia
Diaca

Mn. Matabosch

(Delegat general d'Apostolat Seglar de Barcelona)

PREGUNTES

1.- ¿Ens podria fer menció de les principals resolucions del Concili Tarraconense, respecte al tema de l'Apostolat Seglar?

El Concili Provincial Tarraconense va aprovar 23 resolucions que tenen a veure directament amb l'apostolat seglar. D'entre elles n'hi ha set que parlen explícitament de l'Acció Catòlica. Les principals afirmacions són potenciar els moviments diocesans, especialment l'Acció Catòlica (131,22,23,29), amb especial atenció als joves (26,27,28), promoció de moviments en l'àmbit rural (22 i 116) i obrer (23,93,80). Promoure la pastoral universitària i de la cultura (12,13,14).

2.- Aquest passat mes de febrer, van tenir lloc a Arenys de Mar, unes Jornades sobre el ministeri dels capellans amb el laïcat; parlant de missió, teologia, espiritualitat i mètodes. ¿Quina opinió li han merescut aquestes jornades?

Molt bona. Primer pels assistents, cap a vuitanta capellans i tots els qui estan en l'etapa diaconal. Més del vuitanta per cent, gent jove. En segon lloc pels continguts. Van ser unes bones Jornades d'estudi perquè es va donar un bon cos de doctrina sobre el laïcat, el que esperen els laics del capellà, la història i fonamentació teològica de l'Acció Catòlica, la funció dels capellans amb els laics, els moviments. Tot va estar en el marc del Pla de Prioritats per a l'apostolat Seglar aprovat pel Cardenal fa uns mesos.

3.- ¿Quina és la situació actual de l'Apostolat Seglar, a la nostra Arxidiòcesi de Barcelona?

Estem en una fase de reorganització i de represa. D'una banda s'intenta entrar en contacte amb totes les organitzacions laïcals que existeixen. N'hi ha 270 ! Les que volen, s'han agrupat en un Fòrum de les d'adults, per tal d'ajudar-se i intercanviar experiències. Més endavant se'n crearà un altre d'organitzacions joves. D'altra banda, es potencien els moviments més estrictament diocesans, com són els d'Acció Catòlica. N'hi ha deu que formen el Consell d'Acció Catòlica. Estem treballant per tal de crear un moviment general d'Acció Catòlica, tal com ens recomana el Concili, que reforci l'evangelització.

4.- Es parla d'Acció Catòlica General, d'Acció Catòlica especialitzada i del Fòrum d'Organitzacions Catòliques; quin paper creu que haurien de tenir aquest tres conjunts en el marc de la nova evangelització a casa nostra?

L'Acció Catòlica en les seves dues modalitats hauria de ser la forma habitual d'oferta a totes les parròquies. La General respon a l'acció pastoral general en un lloc concret. L'Especialitzada respon a la missió en ambients determinats (obrer, universitari, rural), sense que això vulgui dir que es deslligui de la parròquia. El Fòrum acull també totes les altres entitats quan han nascut a redós de carismes i serveis concrets. Hi ha d'haver una harmonia entre tots, perquè són tasques complementàries.

5.- Finalment, ¿voldria dir-nos algunes recomanacions indicades especialment als seminaristes, en relació a aquest tema de l'Apostolat Seglar?

Sí que tinc recomanacions a fer. Primer, cal que us formeu intel.lectualment en els fonaments de l'apostolat seglar: teologia del laïcat, arrels de l'evangelització, una teologia del ministeri presbiteral que vagi molt més enllà de l'estrictament litúrgic, una concepció de l'església local adequada, uns fonaments teològics de l'Acció Catòlica, aprofundiment d'una concepció de la parròquia missionera, etc. Segon, unes experiències sobre l'apostolat seglar i, en concret, sobre l'Acció Catòlica, amb algú que us acompanyi. Tercer, aprendre a canalitzar les vostres energies, no tant a crear contínuament nous moviments, sinó a renovar els que existeixen i es consideren prioritats a la diòcesi i a l'Església catalana.

Pere Rovira
4t. de Teologia

CONVERSA AMB UN SEMINARISTA DEL "MENOR"

Com vas decidir d'entrar al Seminari Menor?

Entrar al Seminari Menor ja rondava pel meu cap des d'alguns anys, essent portant del Sant Crist a la meva parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres, a Sabadell, i, **escoltant l'Evangeli i intentant fer-lo meu**, em vaig adonar que potser havia de dedicar la meva vida a Ell.
Així que, em vaig informar i, amb l'ajut dels mossens de la meva parròquia, em vaig posar en contacte amb el Seminari i enguany m´hi he estrenat com un dels seus nous membres.

Quina és la teva impressió en aquests mesos de seminarista?

M'he trobat amb tres bons mossens, entre els quals n'he triat un perquè sigui el meu "guia espiritual". I també, amb l'ajut de la resta dels seminaristes, he pogut començar a tirar endavant la meva vocació.

Què és el que més t'ha sorprès al Seminari?

El que més m'ha cridat l'atenció és poder **dedicar temps a la pregària** perquè mai no n'havia disposat per poder tenir una **relació més intensa amb el Senyor**.
També m'ha sobtat **la vida comunitària** i he començat a apreciar-la molt. La relació diària i l'amistat amb els companys i amb els mossens m'ha fet veure que el Seminari no és res més que **una família que segueix les petjades de Crist** per anunciar-lo a tothom.

Com va reaccionar la teva família davant d'una decisió com aquesta?

M'han recolzat en tot moment i intenten que no em manqui res, però sobretot ha estat la meva mare qui em va iniciar i educar en la vida cristiana. I, per tant, no seria aquí si no fos per ella i nostre Senyor.

Sebastià Gil
Seminarista del Menor.

JESÚS, FRANCESC, TERESA...

En motiu del 1er. Centenari de la mort de Santa Teresa de l'Infant Jesús de la Santa Faç

1897. Teresa exposada en el cor després de morir

Un dels textos més corprenedors de la literatura espiritual és el de "*La veritable alegria*", de Francesc d'Assís. Ens ve a dir que "la veritable alegria i la virtut i la salvació de l'ànima"... consisteix en tenir paciència i no irritar-se en les situacions de pobresa de qualsevol mena. La pregunta que ens fem és evident. Escolta, Francesc, i... com t'ho fas?!. Francesc probablement ens diria: "Oh, és molt senzill, tinc a Déu...!".

Teresa de Lisieux solia repetir: "**...el que li plau** [a Déu] **és veure'm estimar la meva petitesa i la meva pobresa, és l'esperança cega que tinc en la seva misericòrdia...**" . Un estimar enmig de la prova. Un esperar contra tota esperança...

Ruiz de la Peña escrivia en el seu llibre "*Teologia de la creación*" (p. 168): "El único hombre que, además de poseer un conocimiento exhaustivo del mal i del dolor, se preció de conocer a Dios como nadie (<<nadie conoce al Padre sino el Hijo>>), no encontró mejor palabra para nombrarlo que este término balbuciente con el que los niños hebreos decían *papá*. Incluso en Getsemaní, el Dios de la derelicción [que l'ha llençat al món...] continúa siendo Abbá. [...] El Jesús de Getsemaní se obstina en seguir llamando a Dios *Abbá*; da fe de este Dios y cree tenazmente en él."

Jesús viu en Francesc. I en Teresa de Lisieux... i en nosaltres.

Ramon Dalmau 5è Teologia

UN SERVEI AMAGAT

Són les 6.30 del matí. Fa una estona que el soroll dels despertadors ha trencat l'habitual calma que hi ha en aquest convent. Les germanes a poc a poc es dirigeixen cap a la capella on després de l'Ofici de Laudes, mossèn Ventosa els presidirà l'Eucaristia. Així doncs, cada dia comencen la seva tasca; si bé un dia consagraren la seva vida al servei del Senyor dins l'orde Carmelitana Missionera, cada dia consagren les seves tasques aquí al Seminari a Aquell que és el Camí, la Veritat i la Vida.

Ara ja fa més de 75 anys que aquestes Carmelites Missioneres filles del Pare Palau fan un servei a l'Església diocesana en la tasca que desenvolupen al Seminari Conciliar. "*Encara que no estem a la missió viva, on també la nostra congregació té cases, hem vist la voluntat de Déu en aquest servei a l'Església de Barcelona*" ens diu la germana Carme, que fa un any que ha tornat a aquesta comunitat, després d'haver-hi estat ja durant 11 anys.

La germana superiora apunta: *"No s'ha d'oblidar la tasca del Beat Pare Palau, que va exercir de confessor del Seminari durant una part de la seva vida. El carisma de l'orde carmelità missioner és el servei a l'Església allà on ho demani: a les missions, als col.legis, cases d'espiritualitat, als seminaris.*

A l'actualitat, aquestes 6 germanes, de procedència ben diferent, ja porten bastants anys treballant pel nostre Seminari. Durant el dia van alternant les estones de pregària en comunitat, amb el servei als menjadors i la cuina. També tenen un temps personal, un temps per la formació permanent (actualment estan llegint la preparació del pròxim capítol de l'orde), i si els resta una mica de temps al vespre, intenten veure algun programa interessant a la televisió o comenten les notícies del diari.

Malgrat allò que hom creu, no es cansen de repetir que *"no tenim temps per l'avorriment*". I crec que és ben veritat. No ho dic tan sols per la gmna. Felícitas, que sempre està traginant amb olles amunt, cassoles avall, o bé la gmna. Crisanta, encarregada de la bogaderia, o la gmna. Isabel, demanant més temps pel jardí. La germana Felicitat, als seus 99 anys!, afirma que no para de pregar perquè un dia esdevinguem sacerdots sants, entregats a predicar l'Amor de Déu a tots els homes i dones d'aquest món, tant afamat de Déu.

La germana Dolors, superiora d'aquesta comunitat on un dia va entrar en començar la seva vida religiosa, recorda amb goig la vinguda de la Congregació al Seminari per l'acció de gràcies de la Beatificació del Pare Palau, el 1988, o la celebració dels 75 anys que l'orde carmelitana va començar la seva tasca al Seminari. En aquest temps Déu *ens ha omplert amb molts béns, amb una comunitat de 12 germanes i noies de servei* -temps que al Seminari havia 200 seminaristes- *però tampoc ens ha estalviat de la tribulació durant la guerra, o la manca de vocacions ara.*

Encara que no ho expliquen gaire, fóra bo recordar que durant la postguerra les germanes no menjaven per donar-ho als seminaristes.

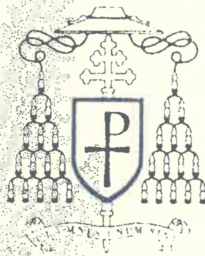
Bé, per acabar, i per si algú dubtava de la tasca formadora d'aquestes germanes, aquí van uns petits consells espirituals:

- Enamoreu-vos de les coses petites, dels detalls.
- No deixeu mai la pregària. No oblideu que la tasca del capellà és estar entre els homes continuant l'activitat de Jesús, pel que cal un contacte íntim i continu amb el Pare.
- Recordeu que no esteu mai sols. Sapigueu gaudir d'un amor de germans, per que el món en veure-us així, cregui en Ell.

SACERDOTS PER AL TERCER MIL.LENNI

Exhortació pastoral amb motiu del Dia del Seminari del 1997

Benvolguts diocesans,

Enguany, la jornada pro Seminari és una bona oportunitat per a contemplar el sacerdot en la seva relació amb Crist. Ho faré ara amb uns quants pensaments expressats pel Sant Pare:

Un do que ens supera infinitament.

«En la seva dimensió més profunda -diu el Sant Pare-, tota vocació sacerdotal és un gran misteri, és un do que supera l'home infinitament. Cadascun de nosaltres sacerdots ho experimenta clarament tota la seva vida. Davant la grandesa d'aquest do, ens adonen com en som d'indignes».

La vocació sacerdotal revela un intercanvi admirable entre Déu i el sacerdot. «Aquest ofereix a Crsit la seva humanitat, perquè ell se'n pugui servir com a instrument de salvació, fent d'aquest home un altre ell mateix. Si hom no s'adona del misteri d'aquest "intercanvi", no s'arriba a entendre com pot ser que un jove, en sentir l'expressió "vine amb mi", arribi a renunciar a tot pel Crist amb la certesa que per aquest camí la seva personalitat humana es realitzarà plenament».

Crist continua cridant a seguir-lo.

A tots els diocesans, a totes les parròquies, les comunitats i els moviments, us demano que acolliu com un do de l'amor de Crist a la humanitat la realitat del sacerdoci. Acolliu els vostres sacerdots, que mantenen entre vosaltres la presència i els dons de la salvació de Jesucrist, i compartiu la seva missió donant-los el vostre suport.

Petició als bisbes i als sacerdots.

«S'acostuma a dir que el seminari és "la nineta dels ulls" per al bisbe. L'home defensa les seves pupil.les perquè li permeten veure. Així, de certa manera, el bisbe veu la seva Església a través del seminari, perquè depèn de les vocacions una gran part de la vida eclesial. La gràcia d'unes vocacions nombroses i santes li permet mirar amb confiança el futur de la

I us demano enguany, que sigueu capaços d'acollir «el do i el misteri» que és el sacerdoci, i que ajudeu espiritualment i material els nostres seminaris perquè, amb l'ajut de Déu, no ens faltin «apòstols de Crist per a l'any 2000».

+ Ricard Mª Card. Carles, Arquebisbe de Barcelona

SANDOGRAF Tel. 93-232 88 85